

„Egyszerűen lehetetlen ez a könyv!”
– *Charlaine Harris, bestsellerszerző*

Fire Study

tűz tan

A Magic Study
– Mágiatan
folytatása

fine selection

MARIA V. SNYDER

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

M A R I A V . S N Y D E R

Fire Study

tűz tan

STUDY 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

– **E**Z VALAMI SIRALMAS, YELENA – panaszkodott Dex. – Egy mindenható Lélekvadász, aki nem is mindenható. Hol van ebben a móka? – kérdezte, majd csalódottságot színlelve feldobta hosszú, vékony karját.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de nem *én* tettem a „mindenható” jelzőt a titulus elé – mondtam, miközben elsöpörtem egy fekete hajszálat a szememből.

Dex és én a mágikus képességeim bővítésén dolgoztunk, eddig eredménytelenül. Miközben Írisz tornyának a földszintjén gyakoroltunk – ami most már az enyém is volt, mivel Írisz három emeletet a rendelkezésemre bocsátott –, nagyon igyekeztem, hogy a saját bosszúságom ne hogy megzavarja az órákat.

Dex éppen azt próbálta megtanítani nekem, hogyan mozgassak tárgyakat mágiával. Átrendezte a bútorokat, a puha karosszékeket gondosan sorokba állította, és az erejével oldalra fordította a kanapét. Hiába küszködtem, hogy visszaállítsam Írisz lakásának az otthonos elrendezését, és megállítsam az éjjeliszekrényt, ami üldözőbe vett, az erőfeszítéseim rendre kudarcot vallottak. Átizzadt ingem a bőrömhöz tapadt, és nyilván nem azért, mert nem próbálkoztam eléggé.

Hirtelen kirázott a hideg. A nappaliban annak ellenére is jéghideg volt, hogy a kandallóban tűz égett, a földet szőnyegek borították, és a spaletták is le voltak húzva. A fehér márványfalak igazi megváltást jelentettek a forró évszakban, a hidegben viszont minden meleget elszívtak

a levegőből. Elképzeltem, ahogy a szoba melege a kő zöld erein végigszaladva kiszökik a szabadba.

Zöldfűszál Dex, a barátom, lehúzta a tunikáját. Magas és vékony alakával a klánja tökéletes tagját testesítette meg. Egy fűszálra emlékeztetett, ráadásul a nyelve is éles volt.

– Nyilvánvaló, hogy nem tudsz tárgyakat mozgatni, úgyhogy próbálkozzunk inkább a tűzzel. Még egy csecsemő is képes tüzet gyújtani! – Dex egy gyertyát tett az asztalra.

– Egy csecsemő? Most már tényleg túlzol. Megint – válaszoltam. Hiszen az ember általában csak serdülőkorban jut el arra a szintre, hogy elő tudja hívni a mágikus erejét, és használni is tudja.

– Részletkérdés. – Dex legyintett, mintha egy legyet hessegetne el. – Inkább arra koncentrálj, hogy meggyújtsd ezt a gyertyát!

Felhúztam az egyik szemöldökömet. Az élettelen tárgyakkal folytatott kísérleteim eddig mindig kudarcba fulladtak. Meg tudtam gyógyítani a barátom testét, hallottam a gondolatait, sőt még a lelkébe is beleláttam, amikor azonban egy mágiafonálért nyúltam, hogy megmozdítsak egy széket, semmi sem történt.

Dex a levegőbe emelte napbarnított kezét, és számolni kezdett:

– Három ok, amiért képesnek kellene lenned rá. Egy, erős vagy. Kétő, kitartó vagy. És három, legyőzted Lándzsát, a Lélekrablót.

Aki megszökött, és mivel szabadlábbon garázdálkodott, bármikor újabb lélekfosztó ámokfutásba kezdhett.

– Miért is jó nekem az, hogy emlékeztetsz Lándzsára?

– Ez egy buzdító beszéd akart lenni. Akarod, hogy felsoroljam az összes hőstettedet, amit...

– Nem. Haladjunk a leckével! – szakítottam félbe.

Az utolsó dolog, amit hallani akartam, hogy Dex elsorolja a legújabb pletykákat. A hír arról, hogy Lélekvadász vagyok, úgy terjedt el a Máguserődben, mint a pityangmagok egy erős szélben. Még mindig nem tudtam a címre gondolni anélkül, hogy kétely, aggodalom és félelem szorítaná össze a szívemet.

Minden zavaró gondolatot félretettem, és összekapcsolódtam az erőforrással. Az energia beburkolta a világot, de csak a mágusok voltak képesek varázsfonalakat húzni belőle, hogy használhassák. Magamhoz

húztam hát egyet, és a gyertyára irányítva arra összpontosítottam, hogy lángot csiholjak.

Semmi.

– Próbálkozz keményebben! – utasított Dex.

Megnőveltem az energiát, és újrapróbálkoztam.

A gyertya mögött álló Dex arca elvörösödött, és fuldokolni kezdett, mintha köhögést igyekezne visszafojtani. A lángra lobbanó kanóc villanása égette a szememet.

– Ez csúnya volt – jelentette ki Dex felháborodott arckifejezéssel, ami komikusan hatott.

– Te akartad, hogy meggyújtsam.

– Igen, de nem akartam helyetted megcsinálni – vágta rá, miközben körülnézett a szobában, mintha éppen türelmet keresne egy engedetlen kölyök kezeléséhez. – A Zaltanák és az ő furcsa képességeik! Rákényszerít, hogy meggyújtsam a gyertyát. Hát ilyet! És én még azt gondoltam, hogy át akarom élni a kalandjaidat.

– Vigyázz, mit mondasz a klánomról! Különben... – Valami jó kis fenyegetést kerestem.

– Mi lesz?

– Elmondom a Második Mágusnak, hogy hova tűnsz el minden alkalommal, amikor leveszi az egyik régi könyvet a polcáról. – Báin a barátom mentora volt, és amíg a Második Mágus élvezettel merült el az őstörténelemben, Dexet inkább a legújabb tánclépek érdekelték.

– Rendben, rendben. Nyertél, és bebizonyítottad az igazadat. Nem tudsz tüzet gyújtani. Én meg inkább maradok az ősi nyelvek fordításánál. – Dex savanyú képet vágott. – Te pedig maradj a lélekvadászatonál – ugratott, de éreztem valami rejtett feszültséget a szavai mögött.

Az aggodalma a képességeim miatt teljesen jogos volt. Az utolsó Lélekvadász körülbelül százötven évvel korábban született Szítiában. Rövid élete alatt tudatlan rabszolgákká változtatta az ellenségeit, és majdnem sikerült az uralma alá vonnia az egész országot. A legtöbb szítiai nem repesett az örömtől a hír hallatán, hogy ismét felbukkant egy Lélekvadász.

A kínos pillanat szertefoszlott, amikor Dex palackzöld szemében huncut fényt villant.

– Jobb, ha megyek. Tanulnom kell. Holnap történelemvizsga lesz. Emlékszel? – kérdezte Dex, én pedig felnyögtem, amikor eszembe jutott az a vaskos kötet, ami várt rám. – Az is elkészerítő, hogy milyen keveset konyítasz a szítiai történelemhez.

– Két oka van – mondtam, miközben felemeltem az ujjaimat. – Egy, Dáviai Lándzsa. Kettő, a Szítiai Tanács.

Dex már inteni készült a kezével, de még mielőtt bármit mondhatott volna, hozzátettem:

– Tudom, tudom, részletkérdés.

Dex elmosolyodott, majd felöltötte a köpenyét, és ahogy távozott, jeges szélökést engedett be az ajtón. A kandallóban lobogó láng egy pillanatra megremegett. Közelebb húzódtam, és megmelegítettem a kezem a tűznél, miközben a gondolataim visszaterelődtek arra a két okra.

Lándzsa a nem szentesített Dáviai klán tagja volt, ami valójában a Homoktövis klán hitehagyott csoportja. A dáviaiak többet akartak az élettől annál, mint hogy az Avíbiai-alföldön barangoljanak és történeteket meséljenek. Hatalomvágyában Lándzsa tizenkét lányt rabolt el és kínozta meg, hogy ellopja a lelküket, és növelje a mágikus erejét. Vele azonban megállítottuk, mielőtt bevégezhetné volna a küldetését.

A Valek utáni vágyakozás fájdalma összeszorította a szívemet. Megérintettem a nyakamban lógó pillangómedálját. Már egy hónapja visszatért Ixiába, és minden egyes nappal egyre jobban hiányzott. Talán életveszélyes helyzetbe kellene keverednem. Különös érzéke volt ugyanis ahhoz, hogy éppen akkor tűnjön fel, amikor a legnagyobb szükségem van rá.

Sajnos ezek az alkalmak mindig veszéllyel jártak, de ezeken kívül nem sok lehetőségünk adódott arra, hogy csak úgy együtt legyünk. Mit meg nem adtam volna azért, hogy dögunalmas diplomáciai küldetésre küldjenek Ixiába!

A Szítiai Tanács viszont nem hagyná jóvá az elutazásomat, amíg el nem döntik, mit kezdjenek velem. A tanácsot tizenegy klánvezető és négy mestermágus alkotta, és az előző hónapban azon vitatkoztak, hogy milyen szerepet töltsék be újdonsült Lélekvadászként. A négy mester közül a Negyedik Mágus, Ékkórózsa Írisz volt a legnagyobb támogatóim egyike, az Első Mágus, Pehelykő Róza pedig a legádázabb ellenségem.

A tűzbe meredve figyeltem a lángok táncát a fahasábok között. A gondolataim Rózára terelődtek. A lángok véletlenszerű mozgása hirtelen megszűnt, immár céltudatosan mozogtak, feloslottak és mutogattak, mintha színpadon lennének.

Felettébb különös volt. Pislogtam. Ahelyett, hogy visszatértek volna az eredeti állapotukba, a lángok egyre csak nőttek, amíg be nem töltötték a látóteremet, és el nem fedték a szoba többi részét. Az élénk színű minták fénye szúrta a szememet, így inkább behunytam, de a kép akkor is megmaradt. Aggodalom szaladt végig a bőrömön. Annak ellenére, hogy erős mentális pajzsom volt, egy mágus körém szötte a mágiját.

Megbűvölten néztem, ahogy a tűz jelene élethű képpé alakul rólam. A Láng Énem egy fekvő test fölé hajolt. Egy lélek emelkedett ki a testből, amit aztán belelegeztem. A lélek nélküli test felállt, és a Láng Énem egy másik alakra mutatott. A test megfordult, majd rátámadt az új személyre, és megfojtotta.

Rémülten próbáltam megállítani a túzlátomást, de hiába. Kénytelen voltam végignézni, ahogy újabb és újabb embereket fosztok meg a lelküktől, akik aztán tömegesen gyilkos ámokfutásba kezdtek. Az ellenség támadásba lendült. Tűzkardok villantak, vérlángok fröccsentek mindenhová. Lenyűgözött volna a mágus művészi részletessége, ha nem rémített volna meg a lángoló mészárlás.

Idővel az én seregemet is elpusztították, és tűzhálóba kerültem. A Láng Énemet elvonszolták, láncrea verték, egy oszlophoz kötözték, majd lelocsolták olajjal.

Visszarángattak a testembe. A kandalló mellett állva még mindig éreztem magam körül a mágia hálóját. Összehúzódott, és apró lángok gyúltak a ruhámon.

És csak terjedtek.

Nem tudtam megállítani a terjedésüket az erőmmel. Szitkozódtam, amiért ennyire képtelen vagyok bánni a tűzzel, és közben azon töprengtem, miért nincs meg bennem ez a mágikus tehetség. Egy válasz visszhangzott a fejemben. *Mert kell egy mód, hogy megöljünk téged.*

Távolabb botorkáltam a lángoktól. Izzadság csorgott végig a hátamon, miközben sístergő vér hangja zúgott a fülemben. Teljesen kiszáradt a szám, és a szívem szinte megfőtt a mellkasomban. A forró levegő

égette a torkomat. Perzselő hús szaga töltötte meg az orromat, a gyomrom felfordult, és fájdalom gyötörte minden egyes porcikámat.

Fuldokoltam, kiáltani sem tudtam.

A földön gurulva próbáltam eloltani a tüzet.

Lángra kaptam.

Aztán a mágikus támadás hirtelen megszűnt, és megszabadultam a gyötrelemtől. Elterültem a földön, és beszippantottam a hűvös levegőt.

– Yelena, mi történt? – Írisz jéghideg keze érintette meg a homlokomat. – Jól vagy?

A mentorom és egyben barátom aggódva nézett le rám. Arcát aggodalom ráncai barázdálták, smaragdzöld szeme tele volt félelemmel.

– Jól vagyok – feleltem rekedten, amit egy köhögési roham követett.

Írisz felsegített.

– Nézd meg a ruháidat! Felgyújtottad magad?

A fekete korom csikokat hagyott az anyagon, és égésnyomok tarkították a ruhám ujját és a nadrágszoknyámat. Menthetetlen volt, muszáj lesz megkérnem az unokatestvéreimet, Mogyit, hogy varrjon nekem egy új szettet. Felsőhajtottam. Talán száz pamuttunikát és szoknyanadrágot kellene rendelnem tőle, hogy időt spóroljak. Az események, köztük a mágikus támadások, mindig gondoskodtak arról, hogy az életem ne legyen unalmas.

– Egy mágus üzent nekem a tűzön keresztül – magyaráztam. Bár tudtam, hogy Róza birtokolta a legerősebb mágiát Szítiában, és képes volt megkerülni a mentális védelmeimet, nem akartam bizonyíték nélkül vádolni őt. Mielőtt Írisz tovább faggatózhatott volna, megkérdeztem: – Hogy sikerült a tanácsülés?

Nem engedtek részt venni rajta. Bár az esős időjárás nem volt alkalmas arra, hogy a Tanácsházába sétáljak, mégis bosszantott a dolog.

A Tanács azt akarta, hogy képbem legyek az összes üggyel, amellyel nap mint nap foglalkoznak. Ez a kiképzésem része volt, aminek a segítségével összekötővé válhatok köztük és Ixia Territóriumuk között. A Lélek vadász-képzéssel kapcsolatban azonban továbbra sem tudtak dűlőre jutni. Írisz elmélete szerint az én tanulással szembeni vonakodásom lehet az oka a Tanács határozatlanságának. Én meg azt gondoltam, attól

tartanak, hogy ugyanarra az útra lépek, mint a régi Lélekvadász, miután felfedeztem a képességeim határait.

– Az ülés... – Írisz szája szomorkás mosolyra húzódott. – Jól is, meg nem is. A Tanács beleegyezett abba, hogy támogatja a képzésedet.

Egy pillanatra elhallgatott.

Felkészítettem magam a következő hírre.

– Róza... feldúlt volt a döntés miatt.

– Feldúlt?

– Hevesen ellenezte.

Legalább most már tudtam, hogy mi volt a tűzüzenet mögötti motivációja.

– Még mindig veszélyesnek tart téged. Így a Tanács arra a döntésre jutott, hogy Róza lesz a mestered.

Talpra ugrottam.

– Nem!

– Nincs más választás.

Visszanyeltem a választ. Voltak más lehetőségek. Kellott lenniük. A Máguserődben voltam, különböző képzettségű mágusok vettek körül. Kellott lennie valaki másnak, aki együtt tud dolgozni velem.

– És ha te vagy Báin tanítanál?

– Olyan mentort akartak, aki pártatlan. Kizárásos alapon Róza lett az.

– De ő nem...

– Tudom. De ennek is meglehetnek az előnyei. Ha együtt dolgozol Rózával, meg tudod győzni arról, hogy nem akarod uralni az országot. Megérti majd, hogy mennyire szeretnél segíteni mind Szítiában, mind Ixiában. – Továbbra is kételkedő arckifejezéssel meredtem rá. – Nem kedvel téged, de Szítia biztonságának és szabadságának a megőrzése iránti szenvedélye felül fogja írni az összes személyes érzését.

Írisz átnyújtott egy tekercset, ezzel megakadályozva, hogy szarkasztikus megjegyzést tegyek Róza személyes érzéseiről.

– Ez a Tanács ülése alatt érkezett.

Kinyitottam az üzenetet. Holdember parancsa állt rajta, sűrűn nyomtatott betűkkel: *Yelena, megtaláltam, amit keresel. Gyere!*

A KEZEMBEN TARTOTT ÜZENET rejtélyes és titokzatos jellege igencsak hűen tükrözte Holdembert, a Homoktövis Meseszövömet és egyben barátomat. Elképzelttem, ahogy ördögi mosollyal az arcán írta az üzenetet. Meseszövömként tudta, hogy sok mindent keresek. A listám élén a Lélekvadászokról szóló tudás szerepelt, és persze az egyensúly megtalálása Szítia és Ixia között. Egy kis csendes szabadság is jólesett volna, ám biztos voltam abban, hogy a barátom Lándzsára utal.

Dáviai Lándzsa, a Lélekrabló, aki tizenegy lányt gyilkolt meg, megszökött a Máguserőd tömlőcéből Ixia Cahil segítségével. Mivel a Tanács nem tudta újra elfogni, egy teljes hónapig vitatkoztak arról, hogyan találják meg őket.

Minden késedelemmel nőtt a frusztrációm. Lándzsát le tudtam gyengíteni azzal, hogy a harcunk közben kihúztam belőle a mágikus ereje forrásait, a lelkeket. De mindössze egy újabb lány meggyilkolására lett volna szüksége, hogy visszanyerje az ereje egy részét. Addig senki sem tűnt el, de a tudat, hogy a gyilkos még mindig szabadon mászkál, marcangolta a szívemet.

Hogy ne kelljen elképzelnem, milyen borzalmakat okozhat Lándzsa, a kezemben tartott üzenetre összpontosítottam. Holdember nem kötötte ki, hogy egyedül menjek, de amint felmerült a fejemben a gondolat, azonnal el is vettem, hogy értesítsem a Tanácsot. Mire ők eldöntenek, mit tegyenek, Lándzsa már rég köddé válna. Anélkül indulok el, hogy tájékoztatnám őket. Írisz ezt az én „ugorj fejest az eseményekbe,

és reméld a legjobbat” módszeremnek hívná. Pár kisebb bakit leszámítva eddig működött, ráadásul ebben a helyzetben a sietség sokkal vonzóbbnak bizonyult.

Írisz eltávolodott, amikor kinyitottam az üzenetet, de rezzenéstelen testtartásával elárulta a kíváncsiságát. Elmondtam hát neki, mi áll a levélben.

– Értesítenünk kellene a Tanácsot – vélekedett.

– És mégis mit tennének? Újabb hónapig vitatkoznának minden lehetséges kérdéstről? Az üzenetben engem hívtak. Ha szükségem lesz a segítségedre, értesítelek. – Éreztem, hogy a mágus elszántsága alábbhagyott.

– Nem kellene egyedül menned.

– Rendben. Elviszem magammal Leifet.

Egy pillanatnyi habozás után Írisz beleegyezett. Tanácstagként nem örült a dolognak, de megtanult megbízni az ítélőképességemben.

A bátyám, Leif valószínűleg ugyanolyan örömmel szabadulna el az Erődből és a Citadelláról, mint én. Pehelykő Róza velem szemben tanúsított növekvő ellenségeskedése szorult helyzetbe hozta. A Máguserődben zajló képzése alatt Róza tanítványa volt, és miután végzett, az egyik segédjévé vált. Leifnek az a mágikus képessége, hogy érzékelni tudja mások érzelmeit, segített Rózának bebizonyítani egy gyanúsított bűnösségét, és az áldozatoknak is segítséget nyújtott, hogy felidézék, mi történt velük.

Amikor tizennégy év távollét után visszatértem Szítiába, Leif azonnal gyűlölettel fogadott. Meg volt győződve arról, hogy az Ixiába történt elrablásommal neki akartak ártani, és a visszatérésemet északról ixiai cselszövésnek könyvelte el, hogy kémkedjek Szítiában.

– Legalább a mestermágusokat értesítenünk kellene Holdember üzenetéről – erősködött Írisz. – Biztos vagyok abban, hogy Róza örömmel venné, ha tudná, mikor kezdheti meg a kiképzésedet.

Összeráncoltam a homlokomat, és azon tűnődtem, meséljek-e neki Róza alantas tűztámadásáról. Nem. Rózával egyedül fogok szembenézni. Sajnos lesz elég időm rá.

– Ma délután mestermágusi gyűlést tartunk az adminisztrációs épületben. Tökéletes alkalom lesz arra, hogy tájékoztasd őket a terveidről.

Felmordultam, Írisz azonban rendíthetetlen maradt.

– Rendben. Később találkozunk – köszönt el.

Írisz kisuhant a toronyból, még mielőtt tiltakozni tudtam volna. A tudatomon keresztül azonban még mindig elérhettem volna, hiszen az elméink szüntelenül kapcsolatban voltak. Olyan összeköttetés alakult ki közöttük, mintha egy szobában állnánk. Mindkettőnknek megvoltak a saját gondolatai, de ha Íriszhez „szóltam”, ő meghallotta. Ha viszont belepillantott volna a mélyebb gondolataimba és emlékeimbe, azzal megsértette volna a mágusok Viselkedési kódexét.

A lovammal, Kikivel ugyanez az összeköttetés állt fenn. Elég volt egy mentális hívás ahhoz, hogy „halljon” engem. A Leiffel vagy a barátommal, Dexszel való kommunikáció azonban nehezebbnek bizonyult; tudatosan kellett erőt merítenem és megkeresnem őket. Ha sikerült megtalálnom őket, nekik kellett hozzáférést engedniük a gondolataikhoz a mentális védelmükön keresztül.

Bár megvolt az a képességem, hogy a lelkükbe hatolva átvágjak a gondolataik és az érzelmeik mezején, a szítiaiak szemében ez a készség a Viselkedési kódex megsértésének minősült. Még Rózát is megrémisztettem, amikor arra használtam a képességemet, hogy megvédjem magam ellene. Minden ereje ellenére sem tudott megakadályozni abban, hogy a lelkébe hatoljak.

A gyomrom görcsbe rándult. Nem voltam elragadtatva az új Lélek vadász címetől sem. De nem akartam tovább elmélkedni ezen, inkább magamra öltöttem a köpenyemet, majd elhagytam a tornyot.

Amint áthaladtam a Máguserőd területén, újra azon kaptam magam, hogy a mentális kommunikáción morfondírozok. A Valekkel való kapcsolatomat nem lehetett mágikus összeköttetésnek tekinteni. Számomra Valek elméje elérhetetlen volt, neki viszont kísérteties érzéke volt ahhoz, hogy tudja, mikor van szükségem rá, és ő lépett kapcsolatba velem. Számtalanszor megmentette már az életemet ezen a köteléken keresztül.

Miközben Valek kígyó karkötőjét forgattam a csuklómon, a kapcsolatonk töprengtem, mígnem a csípős, jeges túsúrásként süvítő szél minden vele kapcsolatos meleg gondolatomat messzire űzte. Észak-Szítiára könyörtelenül lecsapott a hideg évszak. Latyakos pocsolyákon keresztül

botorkálva próbáltam védeni az arcomat a jeges esőtől. Az Erőd fehér márványépületeit sarcseppek tarkították, és szürkésnek tetszettek a félhomályban, tökéletesen visszatükrözve a nyomorúságos napot.

Életem huszonegy évének a nagy részét Észak-Ixiában töltöttem, ahol csak néhány napig kellett elviselnem az efféle időjárást a lehűlés évszaka alatt, aztán a hideg levegő elsöpörte a nedvességet. Írész szerint azonban ez a borzalmas időjárás tipikus szítiai napnak számított a hideg évszakban, hó pedig csak ritkán esett, és akkor is csupán egy éjszaka erejéig maradt meg.

Az Erőd adminisztrációs épülete felé ballagtam, és nem törődtem az óráikra siető diákok ellenséges pillantásaival. Lándzsa elfogásának egyik következménye a státuszom azonnali megváltozása volt: az Erőd tanoncából szárnysegédévé léptem elő. Mivel Írisszel együttműködésben állapodtunk meg, felajánlotta, hogy megosztja velem a tornyát. Megkönynyebbülten fogadtam el, örültem, hogy távol lehetek a diáktársaim rideg rosszallásától.

Az ő megvetésük viszont eltörpült Róza dühe mellett, amikor beléptem a mágusmesterek tárgyalótermébe. Előre felkészültem a kitörésre, de Írész felugrott a hosszú asztaltól, és elmagyarázta, miért mentem.

– ...üzenet egy Homoktövis Meseszövőtől – mondta Írész. – Lehet, hogy megtalálta Lándzsát és Cahilt.

Róza ajka megvetően legörbült.

– Lehetetlen. Az Avíbiai-alföldön átkelni, hogy visszatérjen a klánjához a Dáviai-fennsíkra, felérne egy öngyilkossággal. És túl nyilvánvaló húzás lenne. Cahil valószínűleg a Vihartánc vagy az Igazvér klánok területeire viszi Lándzsát, ott sok támogatója akad.

Róza Cahil védelmezője volt a Tanácsban. Cahil katonák között nevelkedett, akik elmenekültek az Ixiában történt hatalomátvétel után. Meggyőzték arról, hogy ő a néhai ixiai király unokaöccse és egyben a trónörökös. Kemény küzdelmek árán támogatókat szerzett, és megpróbált felállítani egy hadsereget, hogy legyőzze Ixia Parancsnokát. Mivel azonban rájött, hogy valójában csupán egy közkatona sarja, inkább megmentette Lándzsát, és köddé vált.

Róza pedig csak adta alá a lovat. Ugyanazt az elvet vallották, hogy csupán idő kérdése, és Ambrosius parancsnok szemet vet Szítiára.

– Cahil megkerülhette az alföldet, hogy eljusson a fennsíkra – vetette fel Kovan Zitora, a Harmadik Mágus. Mézszínű szemében aggodalom tükröződött, de mivel ő volt a legfiatalabb a négy mestermágus közül, a javaslatait hajlamosak voltak figyelmen kívül hagyni.

– Akkor honnan tudna erről Holdember? A Homoktövisek nem hagyják csak úgy el az alföldet, hacsak nem feltétlenül szükséges – ellenkezett Róza.

– Pont ezt akarják elhitetni velünk – mondta Írisz. – Nem lepne meg, ha lenne pár felderítőjük a környéken.

– Akárhogy is – szolt közbe Igazvér Báin, a Második Mágus –, minden lehetőséget figyelembe kell vennünk. Nyilvánvaló vagy sem, valakinek meg kell erősítenie, hogy Cahil és Lándzsa nem tartózkodnak a fennsíkon.

Báin az ősz hajával és a leomló palástjával teljesen megfelelt a hagyományos mágusokról szóló elképzeléseimnek. Ráncokkal barázdált arcáról bölcsesség sugárzott.

– Én megyek – jelentettem ki.

– Katonai kíséretet kellene biztosítanunk – mondta Zitora.

– Leifnek is vele kellene tartania – tette hozzá Báin. – A Homoktövisek unokatestvéreként Yelenát és Leifet tárt karokkal fogadják majd a síkságokon.

Róza a homlokát ráncolva végighúzta karcsú ujjait rövid, fehér hajtincsein, úgy tűnt, teljesen elmerült a gondolataiban. A hidegebb idő beköszöntével az Első Mágus már nem viselte a kedvenc ujjatlan ruháit, helyettük hosszú ujjú köpenyeket öltött magára. A mély tengerészkek ruhája elnyelte a fényt, és szinte megegyezett a sötét bőre árnyalatával. Holdembernek ugyanolyan bőrszíne volt, és azon tűnődtem, vajon milyen színű lenne a haja, ha nem borotválta volna le.

– Nem küldök senkit – szólalt meg végül Róza. – Ez idő- és energiapocsékolás.

– Akkor is megyek. Nincs szükségem az engedélyedre. – Távozásra készen felálltam.

– Az engedélyem nélkül nem hagyhatod el az Erődöt – jelentette ki Róza. – Ez az *én* birodalmam. Én felelek minden mágusért, beleértve

téged is, Lélekvadász. – Rácsapott a szék karfájára. – Ha a Tanács irányítása az *én* kezemben lenne, már rég az Erőd tömlőceinek egyikében várna a kivégzésedet. Soha nem származott semmi jó egy Lélekvadásztól.

A többi mester döbbsen nézett Rózára, de ő tovább háborgott:

– Csak nézzétek meg a történelmünket! Minden Lélekvadász hatalomra vágyott. Mágikus hatalomra. Politikai hatalomra. Hatalomra az emberek lelke felett. Yelena sem lesz más. Persze most még úgy tesz, mintha összekötő lenne, és beleegyezett a kiképzésbe. Csak idő kérdése. Már most... – Róza az ajtóra mutatott. – Már most el akar rohanni, pedig még el sem kezdtük az első leckét.

A szavai visszhangoztak a döbbsen csendben. Róza végignézett a rémült arcokon, majd kisimította a ruháján lévő ráncokat. Az irántam érzett ellenszenvé közismert tény volt, de ezúttal túl messzire ment.

– Róza, ez igazán...

Felemelte a kezét, ezzel megakadályozva Báint, hogy befejezze a mondanóját.

– Ismertek a történelmet. Megannyiszor figyelmeztettelek már benneteket, és ezennel befejeztem a témát – közölte, majd felállt a helyéről. Jó húsz centivel magasabb volt nálam, így lenézett rám. – Akkor hát menj! Vidd magaddal Leifet! Tekintsd ezt az első leckédnek! Egy lecke a hiábavalóságról. Amikor visszatérsz, az enyém lesz.

Róza elindult kifelé, de elcsíptem egy szálát a gondolataiból az elémében.

...le kell őt foglalni, és akkor nem lesz az utamban.

A mágus megállt, mielőtt kilépett volna. A válla fölött visszanezett, és éles pillantást küldött felém.

Ne üsd az orrodát Szítia ügyeibe, és talán te leszel az egyetlen Lélekvadász a történelemben, aki megéli a huszonötödik születésnapját!

Nézd csak meg jobban azokat a történelemkönyveket, Róza, mondtam. A Lélekvadász végzete mindig egy mestermágus halálával együtt van feljegyezve.

Róza tudomást sem vett rólam, hanem elhagyta a termet, véget vetve a tárgyalásnak.

Elindultam, hogy megkeressem Leifet. A szobája a tanoncszárny közelében volt az Eröd területének a keleti oldalán. A mágusok épületében lakott, amely azoknak adott otthont, akik már befejezték a tanulmányaikat az Erödben, és most új diákokat tanítanak, vagy a mestermágusok segédjeként dolgoznak.

A többi mágust, akik szintén befejezték a tanulmányaikat, Szítia különböző városaiba osztották be, hogy a polgárokat szolgálják. A Tanács próbált minden városban biztosítani egy gyógyítót, ám a ritka képességekkel rendelkező mágusok – például azok, akik ősi nyelveket tudtak olvasni, vagy elveszett tárgyakat letek meg – mindig oda költöztek, ahol éppen szükség volt rájuk.

Az erős képességekkel rendelkező mágusok mestervizsgát tettek, mielőtt elhagyták az Erödöt. Az elmúlt húsz évben csak Zitora ment át a vizsgán, így a mesterek száma négyre nőtt. Szítia történelmében sosem volt egyszerre négy mesternél több.

Írisz úgy gondolta, hogy egy Lélekvadász elég erős lehet a mestervizsga letételéhez, én viszont nem értettem egyet. Már így is elérték a maximumot, nekem pedig hiányoztak az alapvető mágikus képességeim, például a tűzgyújtás és a tárgyak mozgatása – olyan képességek, amelyekkel minden mester rendelkezett.

Ráadásul a Lélekvadász-lét önmagában is elég cudar volt, a mestervizsga elviselése és az esetleges kudarc pedig már túl sok lenne. Legalábbis úgy gondoltam. A vizsgával kapcsolatos pletykák rettenetesnek hangzottak.

Mielőtt elértem volna Leif ajtaját, az kinyílt, és a bátyám kidugta a fejét. Az eső azonnal eláztatta rövid fekete haját. Visszahessegettem őt, és sietve beléptem a nappalijába, sáros latyakot csepegtetve a tiszta padlóra.

Leif szerény berendezésű lakásában tisztaság uralkodott. Csupán a szoba falait díszítő néhány festmény árult el valamit a személyiségéről: egy részletes kép a ritka kananga virágról, amely az Illiai dzsungelben őshonos, egy másik a fojtófügéről, ami egy haldokló mahagónifát fojt meg, és egy festmény egy faágon gubbasztó leopárdról.

Leif lemondón mérte végig a csapzott külsőmet. Jádezöld szeme volt az egyetlen vonás, amelyben hasonlítottunk egymásra. Zömök alkata és

szögletes állkapcsa szöges ellentétben állt az én ovális arcommal és karcsú testfelépítéssel.

– Bizonyára nem jó hírt hoztál – mondta Leif. – Kétlem, hogy csak azért merészkedtél ki ebben az időben, hogy beköszönj.

– Mielőtt kopoghattam volna, kinyitottad az ajtót – válaszoltam. – Biztos megérezted, hogy valami készülődik.

Leif letörölte az esőt az arcáról.

– Kiszagoltalak.

– Kiszagoltál?

– Levendulaillatod van. Anyánk parfümjében fürdesz, vagy csak azal mosod a köpenyed? – cukkolt.

– Milyen hétköznapi! Azt hittem, valami varázslatosabbról van szó.

– Minek pazarolnám az energiát mágiára, ha nem muszáj? Bár... – Leif tekintete elkalandozott, és éreztem az erő finom bizsergését, ahogy magához húzta. – Aggodalom. Izgatottság. Bosszúság. Harag – sorolta. – Gondolom, a Tanács még nem választott meg téged Szítia királynőjének.

Mivel nem válaszoltam, folytatta:

– Ne aggódj, húgocskám, még mindig te vagy a család hercegnője. Mindketten tudjuk, hogy anya és apa téged szeret a legjobban.

Cinikus hanghordozása eszembe juttatta, hogy nem is olyan régen még holtan akart látni.

– Ésau és Perla egyformán szeretnek minket. Tényleg szükséged van rám, hogy helyreigazítsam a tévhiteidet. Már korábban is bebizonyítottam, hogy tévedsz. Most is meg tudom tenni – mondtam.

Leif csípőre tette a kezét, és kételkedően felvonta a szemöldökét.

– Azt mondtad, félek visszatérni az Erődbe. Nos... – szélesre tártam a karomat, vízcseppeket fröcskölve Leif zöld tunikájára – itt vagyok.

– Itt vagy. Ezt elismerem. De csakugyan nem félsz?

– Már van egy anyám és egy Meseszövőm. A *te* dolgoz az, hogy az idegesítő bátyám legyél. Csináld azt, amihez értesz.

– Óh! Rátapintottál az érzékeny pontomra.

– Nem akarok vitatkozni veled. Tessék! – Előhúztam Holdember üzenetét a köpenyem zsebéből, és odanyújtottam neki.

Leif kibontotta a nedves papírt, és átfutotta az üzenetet.

– Lándzsa – szaladt ki a száján. Ő is ugyanarra a következtetésre jutott. – Elmondtad a Tanácsnak?

– Nem. A mesterek tudnak róla – válaszoltam, majd elmeséltem Leifnek, mi történt a tárgyalóteremben, de a Pehelykő Rózával folytatott „eszmecszerémről” szóló részt inkább kihagytam.

Leif széles válla lesüppedt. Hosszú csend után szólalt meg:

– Pehelykő mester nem hiszi, hogy Lándzsa és Cahil a Dáviai-fennsík felé tartanak. Már nem bízunk bennem.

– Ezt nem tudhatod biztosan...

– Úgy gondolja, hogy Cahil más irányba tart. Normális esetben engem küldene, hogy felderítsem a tartózkodási helyét, és értesítsem őt. Együtt szembeszállhatnánk vele. Erre inkább elküldenek, hogy vadvalmurokat keressenek.

– Valmur? – Egy pillanatba telt, mire összekötöttem a nevet a dzsungelben élő kicsi, hosszú farkú teremtménnyel.

– Emlékszel? Régen kergettük őket a fák között. Olyan elevenek és fürgék voltak, sosem sikerült elkapnunk egyet sem. De ha leülsz egy kis gyantacukorral a kezekben, egyenesen az öledbe ugranak, és egész nap le sem tudod vakarni őket – mesélte Leif.

Amikor nem válaszoltam, Leif elhúzta a száját.

– Az biztosan azután volt, hogy...

Azután, hogy elrabortak és Ixiába hurcoltak. El tudtam képzelni, ahogy a fiatal Leif a dzsungel lombkoronáján keresztül rohangál egy fürgé lábú valmur után.

A Zaltana klán otthona magasan a fák ágai között épült, és apám mindig azzal tréfálkozott, hogy a gyerekek előbb tanulnak meg fára mászni, mint járni.

– Róza tévedhet Cahil szándékait illetően. Szóval csomagolj néhányat abból a gyantacukorból! Lehet, hogy szükségünk lesz rá – mondtam.

Leif megborzongott.

– Legalább melegebb lesz az alföldön, és a fennsík délebbre van.

Elhagytam Leif szobáját, és elindultam a tornyom felé, hogy összepakoljak. A jeges eső oldalról vert, apró jégzilánkok fúródtak az arcomba, miközben átvágtam a viharon. Írisz a fogadóteremben várt rám, közvetlenül a hatalmas toronybejárat után. A kandallóban lobogó lángok megremegtek, ahogy a hideg levegő beáramlott az ajtón, én pedig a széllal küszködve becsuktam magam mögött.

Sietve odamentem a tűzhöz, és kinyújtottam a kezem. A gondolat, hogy ilyen időben induljak útnak, egyáltalán nem volt vonzó.

– Tudja Leif, hogyan kell tüzet gyújtani? – kérdeztem Írisztől.

– Azt hiszem, igen. De bármilyen ügyes is, a nedves fa nem fog meggyulladni.

– Remek – morogtam.

A vizes köpenyemből párafelhő szállt fel. Levettem az átázott köpenyt, és egy székek támlájára terítettem, majd közelebb húztam a tűzhöz.

– Mikor indulsz? – tudakolta Írisz.

– Máris – válaszoltam.

A gyomrom megkordult, és rájöttem, hogy kihagytam az ebédet. Felsóhajtottam, tudva, hogy a vacsorám valószínűleg csupán egy hideg szelet sajt és némi ázott kenyér lesz.

– Az istállóban találkozom Leiffel. Ó, kígyónyál! – szaladt ki a számon, ahogy eszembe jutottak a rám váró feladatok. – Írisz, meg tudnád mondani Gelsinek és Dexnek, hogy amikor visszatérek, elkezdjük a képzést?

– Milyen képzést? Ugye nem mágiát...

– Nem, nem. Önvédelmi képzést. – A botomra mutattam. Az öt láb hosszú, ébenfából készült bot még mindig ott volt a hátizsákom tartójában. Gyöngyöző vízcseppek ragyogtak a fegyveren.

Elhúztam a botot, és éreztem a súlyát a kezemben. Az ébenfa felülete alatt aranyszínű réteg rejtőzött. A fába képeket véstek a gyermekkoromról, a dzsungelről és a családomról. Még Kiki szerető tekintete is belekerült az életem történetébe. A bot könnyedén mozgott a kezemben. Ajándékba kaptam egy kézműves asszonytól, a Homoktövis klán tagjától, aki nem mellesleg Kikit is felnevelte.

– Báin tudja, hogy nem leszel ott a reggeli óráján – mondta Írisz. – De azt üzente...

– Azt ne mondd, hogy házi feladatot adott! – könyörögtem. Már a nehéz történelemtörténet gondolatától is megfájdult a hátam.

Írisz elmosolyodott.

– Azt üzenete, hogy segít majd pótolni az elmaradásodat, amikor visszatérsz.

Megkönnyebbülten vettem fel a hátizsákomat, és átvizsgáltam a tartalmát, hogy megnézzem, milyen további felszerelésekre lesz szükségünk.

– Még valami? – kérdezte Írisz.

– Ennyi. Mit fogsz mondani a Tanácsnak? – tudakoltam.

– Azt, hogy Róza arra utasított, hogy a Meseszövöktől tanulj a mágiáról. Az első dokumentált Lélekvadász Szítiában a Homoktövis klán tagja volt. Tudtad ezt?

– Nem – ismertem be meglepetten, bár nem kellett volna csodálkoynom. Hiszen amit a Lélekvadászokról tudtam, az még egy oldalra sem lett volna elég Báin mester történelemtörténetében.

Amikor befejeztem a pakolást, elköszöntem Írisztől, és átverekedtem magam a szélben az étkező felé. A konyhai személyzet mindig tartott készleten ételadagokat az utazáshoz a mágusok számára. Elég élelmet vettem magamhoz, hogy egy hétig kitarson.

Ahogy közelebb értem az istállókhöz, néhány bátor ló fejét láttam kikandikálni. Kiki rézszerű és fehér arca a félhomályban is félreismerhetetlen volt.

Nyihogással köszöntött, én pedig megnyitottam az elmémet felé.

Megyünk? – kérdezte.

Igen. Sajnálom, hogy ilyen borzalmas időben viszlek ki – válaszoltam.

Nem rossz, ha a Levendulás Lánnal megyek.

A lovak adták nekem ezt a nevet. Ők is elnevezik az embereket maguk körül, ahogy mi elnevezzük a háziállatainkat. Elmosolyodtam, mert eszembe jutott Leif megjegyzése az illatos gyógynövényben való fürdésről.

A levendula olyan illatú, mint...

Kiki nem találta a szavakat, hogy kifejezze az érzelmeit. Egy kékes-szürke levendulabokor képe formálódott meg az elméjében, hosszú, lila virágfürtökkel. A képhez elégedettség és biztonság érzése társult.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az istálló fő folyosója üresen kongott, leszámítva a mellettem tornyosuló takarmányos zsákokat. A vastag tartógerendák katonás sorban álltak egymás mellett, és a sor vége eltűnt a félhomályban.

Leif? – kérdeztem Kikit.

Fancsali Fiu a nyergesben – válaszolta Kiki.

Köszönöm – mondtam, és lassan elindultam az istálló hátulja felé, miközben belélegeztem a bőr és a nyeregszappan jól ismert illatát. A szalma száraz szaga kaparta a torkomat, és keveredett a trágya földes aromájával.

Nyomkövető is.

Ki?

De mielőtt Kiki válaszolhatott volna, megláttam Marrok kapitányt a nyergesben, Leiffel együtt. Marrok éles kardjának a hegye Leif mellkasára mutatott.